

сметка или за сметка на клиентите им. Неговите предимства са: малка статистическа съвкупност, възможност на банките да докладват статистически данни с голяма честота и в кратки срокове, малка вероятност за едновременно класифициране на данни като преки и портфейлни инвестиции. Освен това методът се основава на дългосрочно и традиционно сътрудничество между централната банка и търговските банки.

Въпреки че този начин за събиране на информация за портфейлните инвестиции е бил прилаган най-дълго време, използването само на него се счита за несъответстващо на съвременните изисквания. Това се дължи основно на широко разпространената практика за нетиране и клиъринг между банките, както и поради невъзможността да бъде обхванат сетълментът по сметки в чуждестранни банки. Този канал не дава информация за позициите и натрупания начислен доход, поради което възниква необходимост от допълнителни проучвания. Методът не отчита специфичните методологически изисквания към статистиката на портфейлните инвестиции. Той е по-скоро универсален начин за събиране на данни за различни статии на Платежния баланс.

Вторият начин за събиране на информация е директно отчитане на местните инвеститори и емитенти. Теоретически чрез този метод може да се обхване цялата статистическа съвкупност, без да е необходимо събиране на допълнителна информация в комбинация с друг метод. Тук не възникват основните проблеми на индиректните канали, на които е обърнато специално внимание в точка 4. Допълнителни предимства са възможностите за редица проверки на качеството на входните данни, особено ако те са от типа "ценна книга по ценна книга", както и за докладване на натрупания начислен доход.

Практически обаче този канал не може да се използва за цялата статистическа съвкупност поради това, че тя е твърде голяма. Съчетаването му с отчитане на данни от типа "ценна книга по ценна книга" би затруднило отчетни лица, които по правило не съхраняват такъв тип информация. Методът е неприложим например за сектора на домакинствата, но пък е силно препоръчителен за банките. Трябва да се има предвид също, че при някои групи респонденти този канал може да се използва, но при по-големи периоди на отчитане и при удължени срокове.

Индиректното събиране на информация от инвестиционните посредници и депозитари на ценни книжа представлява **третият алтернативен канал**. Респондентите отчитат както собствените си портфейли, така и тези на клиентите си. Подобно на първия вариант, статистическата съвкупност е малка и може да предоставя статистически данни с голяма честота и в кратки срокове. Тези предимства се съчетават с възможности за контрол на качеството на отчетите и докладване на натрупан начислен доход както при втория канал. Възникват обаче следните по-сериозни проблеми: трудности при иден-